

*Др Драган Вујисић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Крагујевцу*

*УДК: 347.45
DOI: 10.46793/XIVMajsko.127V*

УГОВОР О ПРЕВОЗУ ПУТНИКА *

Резиме

Уговор о превозу путника један је од уговора који омогућава лакше и ефикасније обављање туристичке делатности. Предмет овог рада је значај уговора о превозу путника у савременом туризму, основне карактеристике овог уговора (појам, врсте, закључење уговора, уговорне стране), као и одговорност превозиоца за закашњење у превозу, односно за оштећење здравља, повреду или смрт путника. Посебна пажња посвећена је ситуацији у којој се у улози наручиоца превоза јавља туристичка агенција као организатор путовања. На крају, аутор се бави и питањем превозом пртљага.

Кључне речи: *превоз, туризам, превозилац, путник, организатор путовања.*

1. Увод

Појава и осавременавање железнице, аутомобила, аутобуса, ваздухоплова, као и поморских и речних превозних средстава омогућили су развој савременог и масовног туризма, омогућујући превоз путника (туриста) од једног до другог места, односно туристичке дестинације. Осим превоза туриста значајан је и превоз њихових ствари (пртљага).

У процесу превоза домаћих и страних туриста учествују све врсте превоза: друмски, железнички, ваздушни, поморски и речни, а обим учешћа појединих врста превоза зависи од географског положаја одређене земље, тј. туристичке дестинације, степена развијености друмске, железничке и аеродромске мреже, поморских и речних лука и др. Туристичка делатност је уско везана за све врсте превоза и туристички привредни субјекти, у обављању своје главне или споредне делатности закључују уговоре о превозу туриста и путника и њиховог пртљага.

С обзиром на постојање различитих врста превоза постоје и различите врсте уговора о превозу путника (уговор о превозу путника у друмском

---

* Рад је написан у оквиру пројекта Правног факултета Универзитета у Крагујевцу "XXI век – век услуга и Услужног права", бр. 179012, који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

саобраћају, уговор о превозу путника железницом, уговор о превозу путника у ваздушном саобраћају, уговор о превозу путника у поморској и унутрашњој пловидби). Свака врста превоза има своје специфичности тако да није могуће на једнак начин уредити односе из свих врста уговора о превозу. Закон о облигационим односима (у даљем тексту: ЗОО)¹ садржи опште норме за све врсте уговора о превозу путника, док се посебним законима (и другим изворима права) уређују и разрађују посебна правила за поједине врсте уговора о превозу путника.

Уговори о превозу путника код нас су регулисани: Законом о уговорима о превозу у друмском саобраћају² (у даљем тексту: ЗОДРУМ), Законом о превозу путника у друмском саобраћају³, Законом о уговорима о превозу у железничком саобраћају⁴, Законом о облигационим и основама својинско-правних односа у ваздушном саобраћају⁵ (у даљем тексту: ЗОВАЗ), Законом о трговачком бродарству.⁶ Међународни превоз регулисан је: друмски превоз путника - Конвенцијом о уговору о међународном превозу путника и пртљага друмом (CVR), Женева 1973. године; превоз путника железницом - Конвенцијом о међународним превозима железницом (COTIF) Додатак А: Једнообразна правила о уговору о међународном превозу путника и пртљага (JV - CIV), Берн, 1980. године; превоз путника морем - Конвенција о превозу морем путника и њиховог пртљага, Атина, 1974. године; превоз путника унутрашњим водама - Конвенција о уговору о међународном превозу путника и пртљага унутрашњим пловним путевима (CVN), Женева, 1976. године (још није на снази); превоз путника у ваздушном саобраћају регулисан је истим конвенцијама, као и превоз ствари (Монтреалска конвенција, Варшавска конвенција, Хашки протокол, Гвадалахарска конвенција, Гватамалски протокол).

2. Појам уговора о превозу путника и уговорне стране

Уговором о превозу путника превозилац се обавезује да превезе на одређено место неко лице, а путник се обавезује да му за то исплати одређену накнаду.⁷ У правној литератури уговор о превозу путника дефинише се као уговор којим се превозилац обавезује да превезе одређено лице, путника, од једног места (полазиште) до другог места (одредиште), пружајући му

---

¹ "Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93 и "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља .

² "Сл. лист СРЈ", бр. 26/95 и "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља.

³ „Сл. гласник РС“, бр. 68/2015

⁴ „Сл. гласник РС“, бр. 38/2015.

⁵ „Службени Гласник Републике Србије“, бр. 87/2011 и 66/2015.

⁶ Сл. гласник РС“, бр. 96/2015.

⁷ ЗОО, чл. 648. ст. 1.

одговарајући смештај у свом возилу, а друга уговорна страна (путник, наручилац) обавезује се да му за то плати накнаду (превознину).⁸

Уговор о превозу путника у друмском саобраћају и железницом је међународни, ако обухвата прелазак најмање једне државне границе. У поморској и унутрашњој пловидби путовање бродом или чамцем је међународно, ако је из домаће луке, односно пристаништа, у страну луку, односно пристаниште или обратно. Када се ради о превозу ваздухопловом, уговор о превозу путника је међународни, ако су аеродроми поласка и одредишта налазе на подручју двеју или више држава, или на подручју једне државе, а предвиђено је међуслетање на подручју друге државе.

Уговорне стране код уговора о превозу путника су превозилац и путник.

Превозилац је правно или физичко лице које се бави превозом као својом редовном делатношћу, као и свако друго лице које се уговором о превозу обавезе да обави превоз уз накнаду.⁹ Лице које бесплатно превози неко лице не сматра се превозником и на одговара за штету као превозник из уговора о превозу путника.

Код поморског превоза и превоза унутрашњим воденим путевима, нарочито, потребно је правити разлику између уговорног превозиоца и стварног превозиоца. Бродар је лице које закључује уговор о превозу или у чије име се закључује такав уговор, без обзира да ли бродар сам обавља превоз или га обавља путем другог (стварног) бродара (стварни бродар је лице различито од уговорног бродара, које стварно обавља превоз у целисти или део превоза). У ваздушном превозу превозник се може појавити као превозник (лице које на основу уговора превози путнике), уговорни превозник (лице које је закључило уговор о превозу с путником), стварни превозник (лице које није уговорни превозник а које обавља цео превоз или део превоза), узастопни превозник (лице које не основу о превозу који закључује први превозник обавља део превоза с пристанком путника).¹⁰

Путник је лице које се превози превозним средством и које на основу уговора има право на превоз. То је физичко лице које се налази на возилу на основу уговора о превозу.¹¹ У поморском превозу и превозу унутрашњим воденим путевима, путник је и лице прати возило или живе животиње које се превозе на основу на основу уговора о превозу ствари, као и свако лице на броду или чамцу (дакле, и тзв. слепи путник), осим деце млађе од једне године, лица запослених на броду у било којем својству и чланова породице чланова посаде на броду унутрашње пловидбе.

⁸ Јовановић, Н., *Саобраћајно право*, Београд, 2017, стр. 361; за друге дефиниције уговора о превозу путника види: Драшкић, М., *Уговори о превозу путника и пртљага*, Нови Сад, 1978, стр. 1.

⁹ ЗОО, чл. 648. ст. 2.

¹⁰ Види ЗОВАЗ, чл. 3.

¹¹ Јовановић, Н., *нав. дело*, стр. 363.

Осим путника, могућа страна уговора о превозу путника је наручилац превоза (по правилу, туристичка агенција која наступа као организатор туристичког путовања или као посредник путовања). Наручилац превоза у своје име а за рачун путника с превозиоцем закључује уговор о превозу путника. Тада се превозник обавезује да превезе једног или више путника које му пошаље наручилац превоза, а наручилац превоза се обавезује да плати превознину.

Туристичка агенција се према превознику може појавити, не само као наручилац превоза, него и као закупопримац превозног средства према закуподавцу. Тада се не ради о закључењу уговора о превозу у име путника него о закључењу уговора о закупу превозног средства. Кад се превозно средство преда закупопримцу на употребу у сврху превоза путника, примењују се одговарајуће одредбе транспортног права које поједину врсту превоза по правилу уређују посебним одредбама, које се разликују међусобно и од општих норми уговора о закупу ствари, посебно у поморском и ваздушном саобраћају (чартер уговори). Кад агенција са закуподавцем превозног средства закључи чартер уговор, може превозно средство сама користити и са путницима закључити уговор о превозу, може га дати у подчартер, може ангажовати другог превозника итд.

3. Закључење уговора о превозу путника

ЗОО не тражи за уговор о превозу путника посебну форму, а како то не чине ни посебни закони о превозу путника, уговор о превозу путника сматра се неформалним уговором. Изузетак представља уговор о превозу путника у ваздушном саобраћају када уговор са превозиоцем закључује наручилац превоза. Тада се овај уговор мора закључити у писаном облику (чл. 7. ст. 3. ЗОВАЗ).

Уговор о превозу путника редовно се закључује плаћањем превознине и по правилу издавањем путне карте од стране превозника. Уговор о превозу путника сматра се закљученим када су се странке споразумеле о његовим битним састојцима односно о превозу путника од једног до другог места и о превозници.

Путна карта нема значај уговора о превозу, јер превозиоца и путника, осим онога што је наведено у путној карти, обавезују и одредбе тарифе, возних редова и општих услова пословања превозиоца који су саставни део уговора ако су објављени на прописани и уобичајени начин. Уговор о превозу путника може се закључити и без издавања путне карте, као нпр. код уговора закључених с туристичком агенцијом, као организатором туристичког путовања, или нпр. уласком путника у аутобус, ако има слободних места. Иако је у ваздушном превозу изричито прописано да је превозник дужан издати путну карту, она је само доказ да је закључен уговор о превозу, али се постојање уговора о превозу може доказивати и на други начин (чл. 6. ст. 2.

ЗОВАЗ). Путна карта је легитимациони папир и доказ да је закључен уговор о превозу путника. Претпоставка је да садржај путне исправе одговара закљученом уговору док се не докаже супротно. Упркос томе што се постојање уговора може доказивати и другим доказним средствима, путна карта има доказ тзв. појачаног доказа и по правилу намеће обавезу путника да је прибави пре путовања.

Путна карта може гласити на име или на доносиоца. У друмском и железничком превозу по правилу гласи на доносиоца. У ваздушном превозу, путна карта редовно гласи на име (чл. 6. ст. 3. ЗОВАЗ), а у превозу воденим путем може гласити и на доносиоца и на име. Када гласи на име не може се пренети на друго лице без пристанка превозиоца (чл. 6. ст. 3. ЗОВАЗ).

4. Обавезе уговорних страна

Превозилац је дужан да превезе путника оним превозним средством које је предвиђено уговором о превозу, при чему се превоз мора обавити сигурно, удобно и уз хигијену која се према врсти превозног средства и удаљености пута сматра нужним (чл. 681. ЗОО).

Превозилац који обавља превоз на одређеној релацији (линијски превоз) дужан је да редовно и уредно одржава објављену линију. Обавеза редовног и уредног одржавања линијских превоза истовремено најчешће значи обавезу превозиоца да редовно и уредно обавља превозе и када превозна средства нису довољно рентабилно искоришћена, јер објављени линијски превози представљају заштићену сигурност превоза за све евентуалне и потенцијалне кориснике превоза, и то по унапред објављеним условима превоза.¹² Социјални разлози могу довести и до обавезе редовног одржавања линијског превоза за који се унапред очекује и зна да се неће моћи рентабилно одржавати.¹³ Посебним законима за поједине врсте превоза подробније се уређује обавеза превозника у смислу превоза путника, а посебно да се придржава објављенога возног реда (линијски превоз, нарочито).

Превозник је обавезан да прими на превоз свако лице које испуњава услове утврђене у објављеним општим условима превозника (ЗОО, чл. 649. ст. 2). Ова обавеза превозиоца произилази из општег принципа једнаког поступања према свим корисницима превоза. Превозилац може, без обавезе враћања превознине, искључити из превоза путника који својим понашањем узнемирава друге путнике или који се не придржава прописа о јавном реду у возилу за време путовања. Уговор о превозу путника може се закључити с лицем које је оболело или за које постоји сумња да је оболело од неке заразне болести само ако су испуњени услови предвиђени посебним прописима. Ако се за време

---

¹² Перовић, С., Стојановић, Д., *Коментар Закона о облигационим односима*, Горњи Милановац, Крагујевац, 1980, стр. 402.

¹³ *Исто*.

превоза код путника појаве знаци неке од заразних болести предвиђених посебним прописима, возилац је дужан да поступи по тим прописима и да тог путника превезе до првог места у коме постоји могућност да му се пружи потребна здравствена помоћ.¹⁴

Ако редовна превозна средства нису довољна за испуњење свих захтеваних превоза, првенство имају лица за које је то посебним прописима предвиђено (нпр. за инвалиде), а даље право првенства одређује се према редоследу захтева, с тим да се између истовремених захтева првенство одређује према дужини пута (чл. 649. ст. 3. ЗОО). Ово правило није од већег практичног значаја, јер се првенство превоза најчешће одређује посебним императивним прописима, и то различитим прописима у појединим гранама саобраћаја. Правило ЗОО о првенству превоза није правично, јер се првенство превоза увек мора дати већ закљученим уговорима о превозу, а у односу на захтеване превозе, јер захтевани превоз значи једино понуду за закључење уговора.¹⁵

Превозник је обавезан дати путнику оно место у оном превозном средству како је уговорено (чл. 682. ЗОО). У ваздушном превозу и превозу морем и унутрашњим воденим путевима, превозник је обавезан продати само онолико возних карата колико има места у превозном средству. Према посебним законима који уређују друмски и железнички превоз, превозник је обавезан осигурати означено место у аутобусу, односно возу, ако је то посебно уговорено (резервација места).¹⁶ То би значило да у друмском и железничком превозу, ако нема резервације места, возилац је обавезан одредити путнику седиште у возилу ако има слободних места.

Главна обавеза путника је да плати превознину. Путник је дужан да се, по правилу, пре почетка путовања снабде уредном возном картом и на тај начин плати превознину (путник који се није снабдео возном картом пре почетка путовања, дужан је при уласку у возило да се јави овлашћеном раднику превозиоца и у возилу купи возну карту; у превозу путника бродом, ако се путник без карте није на време јавио заповеднику или другом овлашћеном члану посаде брода дужан је да плати двоструку превознину за пређени пут); да је покаже овлашћеном лицу превозиоца; да правилно користи возну карту; да се придржава правила понашања пре, у току и након завршетка путовања; ако проузрокује какву штету превозиоцу, да је надокнади.

Путник је дужан да поштује правила безбедности и остала правила која прописује превозник и одговара за штету коју својом кривицом нанесе превознику у превозном средству и уређајима као и његовим просторијама.

---

¹⁴ ЗОДРУМ, чл. 8.

¹⁵ Перовић, С., Стојановић, Д., *нав. дело*, стр. 403.

¹⁶ ЗОДРУМ, чл. 7. ст. 2.

5. Одговорност превозиоца

Превозник је обавезан превести путника до одређеног места на време и одговара за штету коју би путник претрпео због закашњења, а ослобађа се одговорности ако докаже да је до закашњења дошло из узрока који се није могао отклонити пажњом доброг стручњака (чл. 683. ст. 1. и 2. у вези чл. 18. ЗОО). ЗОО за закашњење предвиђа општу норму о одговорности превозника за штету по поштреном критеријуму претпостављене кривице, што предвиђају и посебни закони уз постојање разлика у погледу услова одговорности и њиховог обима; у ваздушном превозу превозник одговара по критеријуму објективне одговорности.

Превозник одговара за безбедност путника од почетка до завршетка превоза, како у случају превоза уз накнаду тако и у случају бесплатног превоза (иако у случају превоза без накнаде нема уговора о превозу путника) и обавезан је накнадити штету која настане оштећењем здравља, повредом или смрћу путника (чл. 684. ст. 1. ЗОО). ЗОО утврђује одговорност превозиоца према објективном критеријуму одговорности, јер се превозник може ослободити за штету једино ако докаже да је она проузрокована радњом путника или из узрока који се није могао предвидети, избећи или отклонити (чл. 684. ст. 1. ЗОО); дакле, одговара и за случај. Накнада материјалне и нематеријалне штете утврђује се по општим правилима о накнади штете, а посебни закони утврђују највиши своту штете до које превозник одговара. Одговорност превозника не може се смањити или искључити уговором, општим условима пословања, тарифом или другим општим актом превозника; такве одредбе су ништаве (чл. 684. ст. 2., ЗОО).

Ако је путник користио услугу превоза као део пакет аранжмана, на основу уговора о организовању путовања закљученог са организатором путовања, и ако постоји неки од разлога за одговорност превозиоца, путник има право избора. Он може захтевати накнаду штете од организатора путовања или директно од превозиоца.¹⁷ Његово опредељење зависиће од процене фактичке ситуације и могућности лакше, једноставније и сигурније наплате. Може поднети тужбу за накнаду штете и против обојице истовремено.¹⁸

Разликујемо два режима одговорности организатора путовања, као наручиоца услуге превоза, за потребе испуњења уговора о организовању путовања. Први, када је штета проузрокована због потпуног или делимичног неизвршења услуга везаних за извршење путовања. Други, када је путник штету претрпео поводом њиховог извршења. У случају када је изостало пружање уговорених услуга, у потпуности или делимично (нпр. превоз уопште није извршен или је извршен само до успутне станице, а не до крајње

¹⁷ Вујисић, Д., *Уговор о организовању путовања – Одговорност организатора путовања*, Зборник радова: Услужно право, Крагујевац, 2013, стр. 431.

¹⁸ Сушић, С., *Туристичко право*, Београд, 1986, стр. 94.

дестинације), организатор путовања одговара путнику за штету сагласно анализираним правилима о одговорности превозиоца.¹⁹ У случају, пак, кад је услуга превоза извршена сагласно уговору, као и прописима, али је путник претрпео штету поводом извршења превоза (нпр. губитак пртљага, телесна повреда услед саобраћајне незгоде, и др.) организатор путовања одговара за штету коју је путник претрпео, с тим да се може ослободити одговорности, ако докаже да је поступао као пажљив организатор путовања приликом избора превозиоца (ЗОО, чл. 868, ст. 2). Дакле, одговара само за непажњу приликом избора превозиоца – *culpa in eligendo* (неће бити одговоран ако је закључио уговор са превозиоцем за којег је оправдано могао веровати да је пажљив, солвентан и послован; зато сваки избор превозиоца није самим тим што је путник претрпео штету, лош избор; потребно је да организатор путовања изабере превозиоца који је објективно лош, а то је превозилац којег ниједан пажљив организатор путовања не би изабрао).²⁰ Одговорност организатора путовања је субјективна, а кривица се претпоставља. Међутим, пошто се кривица организатора претпоставља, он је може и оборити доказујући да је штета настала без његове кривице, већ кривицом другог лица или услед више силе. Организатор путовања који је обештетио путника за штету коју му је причинио превозилац, стиче сва права која би путник имао према превозиоцу, у мери у којој је накнадио штету путнику (право на регрес). При томе, путник је дужан да организатору олакша вршење овог права, уступајући исправе и документа, као и све друго што је потребно за остваривање права регреса.

6. Превоз пртљага

Превозилац је дужан да, на захтев путника, а на основу закљученог уговора о превозу путника, прими на превоз и превезе његов пртљаг.

Постоје две врсте пртљага: регистровани пртљаг и ручни пртљаг. Регистровани пртљаг је пртљаг који путник предаје превозиоцу ради одвојеног превоза. Превозилац је дужан да га превезе превозним средством којим путник путује, у посебном простору за то намењеном. Уз сагласност путника, превозилац може превести овај пртљаг другим подесним превозним средством. За превоз ове врсте пртљага, путник плаћа посебну накнаду превозиоцу, а превозилац издаје посебну исправу - пртљажницу. На тај начин је закључен (посебан) уговор о превозу пртљага између превозиоца и путника. Ручни пртљаг је пртљаг који путник уноси са собом у превозно средство. Он мора бити погодан за уношење и смештај у простор за превоз путника. За ову врсту пртљага не издаје се пртљажница и не наплаћује се посебна накнада (и не закључује се посебан уговор о превозу пртљага).

---

¹⁹ Вујисић, Д., *нав. чланак*, стр. 430.

²⁰ Горенц, В., Шмид, В., *Пословно право у туризму и угоститељству*, Загреб, 1999, стр. 109.

Превозилац регистрованог пртљага дужан је да прими пртљак на превоз по основу закљученог уговора о превозу путника (осим ако се ради о предметима који се, према општим условима путовања, не могу примити на превоз); да изда пртљажницу; да чува пртљак у току превоза; да изда пртљак овлашћеном лицу након превоза. Превозилац има право на накнаду за превоз регистрованог пртљага; право на накнаду штете претрпљене својствима или стањем пртљага (осим ако су му били или морали бити познати); право залогe и ретенције.

Превозилац одговара за штету насталу због потпуног или делимичног губитка или оштећења пртљага од момента пријема на превоз до момента издавања, као и због закашњења у предаји пртљага. Одговорност превозиоца зависи од тога да ли се ради о ручном пртљагу или о регистрованом пртљагу. Превозилац одговара за штету насталу због потпуног или делимичног губитка или оштећења ручног пртљага, ако путник докаже да је штета настала кривицом превозиоца. Међутим, у случају кад је штета на ручном пртљагу настала из узрока у којима је наступила смрт путника, оштећење његовог здравља или телесна повреда, превозилац ће одговарати за штету по истом режиму по коме одговара и за штете због губитка или оштећења регистрованог пртљага. Превозилац, пак, одговара за штету насталу због потпуног или делимичног губитка или оштећења регистрованог пртљага по истом режиму одговорности који је прописан у одговарајућој грани домаћег или међународног превоза робе. Превозилац одговара због закашњења у предаји пртљага путнику или другом овлашћеном лицу, по правилу, по правилима којима се уређује одговорност превозиоца за штете због закашњења у превозу путника. Посебан режим одговорности важи у случају кад превозилац прими на превоз и чување предмете веће вредности уз издавање посебне потврде путнику и декларисане вредности од стране путника, као и у случају превоза праћених аутомобила за штете на пртљагу у колима и пртљагу на колима. Одговорност превозиоца за штету насталу због потпуног или делимичног губитка или оштећења пртљага, као и због закашњења у предаји пртљага, је лимитирана. На ограничење одговорности не може се позивати превозилац у случају кад је губитак, оштећење или закашњење у предаји пртљага проузроковано намерном или грубом непажњом превозиоца или лица који се служи у извршењу уговора о превозу путника и пртљага; даље, кад је декларисана вредност пртљага; као и кад је уговорен већи износ ограничења одговорности од прописаног. Путник своје право на накнаду штете због губитка, оштећења и закашњења у предаји пртљага остварује стављањем превозиоцу приговора одмах по завршетку превоза, осим ако је штета на пртљагу настала због саобраћајног удеса или других разлога због којих путник није могао одмах да приговори превозиоцу, када приговор треба поднети чим је то могуће.

*Dragan Vujisić, Ph.D., Full-time Professor
Faculty of Law, University of Kragujevac*

AGREEMENT ON TRANSPORT OF PASSENGERS

Summary

Agreement on transport of passengers is one of the agreements which enables easier and more efficient operation of tourism. The subject of this paper is importance of agreement on transport of passengers in contemporary tourism, basic characteristics of this agreement (definition, sorts, conclusion of agreement, contractual parties), as well as liability of the carrier for delay in transport, and for health damage, injury or death of the passenger. Special attention will be dedicated to the situation when tourist agency, as a travel organizer, assumes the role of the commissioner of the transport. Finally, the author deals with the issue of the transport of carriage.

Key words: *transport, tourism, carrier, passenger, travel organizer.*

Литература

- Вујисић, Д., *Уговор о организовању путовања – Одговорност организатора путовања*, Зборник радова: Услужно право, Крагујевац, 2013.
- Горенц, В., Шмид, В., *Пословно право у туризму и угоститељству*, Загреб, 1999.
- Драшкић, М., *Уговори о превозу путника и пртљага*, Нови Сад, 1978.
- Јовановић, Н., *Саобраћајно право*, Београд, 2017.
- Перовић, С., Стојановић, Д., *Коментар Закона о облигационим односима*, Горњи Милановац, Крагујевац, 1980.
- Сушић, С., *Туристичко право*, Београд, 1986.